

ת"ד 6564/12/14 - מדינת ישראל נגד מנחם טרקל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

22 יוני 2016

ת"ד 6564-12-14 מדינת ישראל נ' טרקל
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל

בעניין: מאשימה

נגד

מנחם טרקל

נאשם

הכרעת דין

הנאשם הועמד לדין בגין נהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961.

בעובדות כתב האישום נטען כי ביום 22.9.14, סמוך לשעה 18:00, נהג הנאשם ברכב פרטי תוצרת יונדאי מ.ר. 4388714 (להלן-**הרכב**), ונכנס לחניון הנמצא בצומת הרחובות אוסישקין - ירמיהו בתל אביב. הנאשם נהג בקלות ראש בכך שאיבד שליטה על הרכב, המשיך בנסיעה בתוך החניון, פגע בעמוד חסימה הנמצא במקום, עקר אותו ממקומו, נסע אל מחוץ לחניון תוך שהוא חוצה שביל אופניים ומדרכה להולכי רגל הנמצאים על גדות נחל הירקון, ונעצר רק לאחר שפגע בקיר הגובל בנחל הירקון. כתוצאה מהתאונה נגרם לנאשם חתך בברך ימין וכן שבר פתוח בפיקת הברך, והוא אושפז בבית החולים למשך 8 ימים, שבמהלכם נותח בגין השבר בברך. כן נגרמו נזקי רכוש.

המוצגים שהוגשו מטעם התביעה: ת/1, חשבונית מיום 25.6.14 מטעם מוסך עתידים בע"מ, בגין טיפול תקופתי לרכב. ת/2, לוח תצלומים שצולם על ידי הבוחן במהלך הבדיקה שנערכה ביום 29.9.14 על ידי אנשי המוסך, ת/3, תיעוד בכתב של הבדיקה האמורה, ת/4, דוח פעולה שנערך ביום התאונה על ידי הבוחן המשטרה, ת/5, תרשים שנערך על ידי הבוחן המשטרה, ת/6, דוח בוחן, ת/7, סקיצה שנערכה על ידי הבוחן, ת/8, לוח תצלומים שצולם על ידי הבוחן בזירה, ת/9, הודעת נאשם שנגבתה כעשרה ימים לאחר התאונה, ת/10, דוח פעולה שנערך על ידי השוטרת שהגיעה לזירה, ת/11(שסומן בטעות בתחילה ת/10), תעודה רפואית מבית חולים איכילוב, שעליה רשם הנאשם את הערותיו.

המוצגים שהוגשו מטעם הנאשם: נ/1, צילום של מוסך עתידים, נ/2, אישור בדבר נטילת רישיון נהיגה וזימון לשימוע, נ/3-4, צילומים של מקום התאונה.

בהודעתו תחת אזהרה שנגבתה לאחר שחרורו מבית החולים, טען הנאשם כי בעודו ממתין שהנוסעת תתפוס מקום חנייה

בחניון, התקדם בנסיעה איטית וחלף על פני 4 כלי רכב עד שהגיע לעיקול בחניון, וזאת במטרה לפנות שמאלה. לפתע הרכב זינק במהירות ופרץ את עמוד החסימה ותוך מספר שניות נתקע בבטונדה. מזג האוויר היה נאה, הראות טובה, אור יום, הכביש יבש ותקין. הרכב היה תקין; הגה, בלמים, צמיגים וכן מערכת ההאצה. כשנשאל אם רגלו הייתה על דוושת הגז, השיב כי לפי זכרונו לא לחץ על הדוושה, אבל רגלו הייתה קרובה לדוושה. לטענתו לא הספיק לעצור בעת שהרכב פרץ את החניון. נטען בפני הנאשם כי לאחר התאונה לא אותרה כל תקלה ברכב, הן בבדיקה מכנית והן בבדיקה אלקטרונית, והנאשם השיב כי בהיותו מהנדס שעסק במערכות מורכבות, הוא סבור שקשה מאד לגלות אירוע כזה בבדיקות במוסך, גם כאשר הבדיקות קפדניות, וכי מקריאה באינטרנט הוא למד שקיימת תופעה לפיה דוושת הגז נתקעת, ולבסוף לא ניתן לדעת מה באמת קרה.

השוטרת שהגיעה לזירה רשמה כי הנאשם מסר לה שרגלו נתקעה על דוושת הגז, הוא לא הצליח לבלום את הרכב ונכנס בבטונדה (ת/10). בחקירתה הנגדית טען כלפיה הנאשם: "אני לא מתנגד לזה שהייתה היתפסות של דוושת הגז, אבל אני לא זוכר שדיברתי איתך אני הייתי צלול לחלוטין. את דיברת רוב הזמן עם החברה שלי", והשוטרת השיבה: "דיברתי גם עם החברה שלך, סייעתי לה, ונתתי לה מים. אבל שוחחתי איתך ברגע שהגעתי למקום התאונה."

בוחן התנועה, שרון כהן, הגיע לזירה וערך עבודת בוחנות הכוללת סקיצה, מדידות וצילומים. היות ומפתח הרכב לא היה במקום, הרכב נבדק בעמידה ונמצא כי דוושת הבלם תקינה, דוושת התאוצה עולה ויורדת באופן תקין וההגה תקין. הנזקים שהתגלו ברכב על פי דוח הבוחן (ת/6), מעיכה בחזית הרכב מלפנים לאחור, מעיכה בחזית בצורת העמוד שנתלש, כרית הנהג נפתחה, והפנסים הקדמיים יצאו ממקומם. הבוחן צילם ותיעד את ממצאיו.

המשטרה גררה את הרכב למוסך שירות מוסמך של רכבי יונדאי, בו טופל הרכב באופן קבוע, וזאת נוכח טענת הנאשם להיתפסות דוושת התאוצה. בענין הבדיקות שבוצעו במוסך ביום 29.9.14, לפי בקשת המשטרה, העיד מר אלימלך נחמני, מנהל אולם הייצור של המוסך (להלן - נחמני). באמצעות העד אף הוגשה חשבונית בגין הטיפול לרכב שבוצע כשלושה חודשים לפני התאונה, ביום 25.6.14 (ת/1), בו נבדקו מערכת הדלק, משאבת מערכת הגה כוח, בלמים, צמיגים ועוד.

נחמני מסר בעדותו: "לפי בדיקתי אחרי התאונה, ראיתי שדוושת הגז לא תפוסה, ראיתי את מהלך הדוושה בתוך האוטו שהיא לא תפוסה, בדקתי בתוך תא המנוע את המצעת המכנית של דוושת הגז שהיא לא תפוסה, ולאחר מכן גם הבוחן המשטרתי ביקש שנבצע בדיקה חשמלית כדי לאתר אם יש איזשהי תקלה במערכת ניהול המנוע, וזה התבצע גם על ידי איש הדיאגנוסטיקה שלנו, בשם חזי, ולא מצאנו שום ממצאים שמעידים על תקלה" (פרוטוקול עמ' 4, שו' 19-25). העד אישר כי הוא עצמו לא ראה את תוצאות בדיקת הדיאגנוסטיקה, אך חזי סיים את הבדיקה ומסר לו שאין שום תקלה חשמלית, והוא עמד לידו אותה עת.

העד הסביר את הצילומים שצילם הבוחן בזמן הבדיקה שנערכה כאמור, בציינו כדלקמן: "בצילום 1 רואים את הכבל של דוושת הגז ואת המצעת, ..רואים שהם מחוברים ותקינים ויושבים במקום...ובצילום מס' 6 - זהו מכשיר הדיאגנוסטיקה שאנו מתחברים איתו לרכב והוא מונח על כיסא הנהג לצורך הצילום, ואנו מתחברים עם כבל

לשקע הדיאגנוסטיקה שנמצא ברכב מתחת לדש בורד, משמאל להגה, וזאת על מנת לבדוק אם יש איזשהי תקלה במערכת ניהול המנוע, וכאן לא היה שום תקלה." (פרוטוקול עמ' 5, שו' 12-6).

הנאשם טען כלפי העד כי לא בוצעו בדיקות הנדרשות לגילוי התופעה של האצה בלתי נשלטת, והעד השיב: "כל הבדיקות שאני עשיתי אישית, אני התלוויתי אל בוחן המשטרה, ולא שלחנו את האוטו למכון ולבדיקות, אבל זוהי בדיקה בסיסית ראשונית שנדרשת כדי לבדוק אם הדוושה של הגז תפוסה, והבדיקה הראתה שהיא לא תפוסה. יכול להיות מעשה יד אדם שהיא נתפסה, וגם אם היה מעשה יד אדם, אני לא יכול לראות סימנים לדבר הזה לאחר מכן, כי זה עובד על ציר שלאחר מכן זה חוזר למקום. אני לא ראיתי שום סימנים שדוושת הגז נתפסה בהאצה בלתי נשלטת." (פרוטוקול עמ' 6, שו' 15-9).

העד אישר בחקירתו הנגדית כי הרכב לא לא הועלה על מכשור במוסך עצמו, אלא נבדק בחניית המוסך. כן אישר כי לאחר בדיקת הדיאגנוסטיקה לא הוצא פלט ולא נרשם דוח כלשהו על ידי חזי. העד הסביר כי בדיקת דיאגנוסטיקה היא בדיקת סריקה חשמלית שבאמצעותה ניתן לאתר אם קיימת תקלה חשמלית במערכת ניהול המנוע.

הנאשם טען כלפי בוחן התנועה כי לא נערכו בדיקות מקיפות בנוגע לתופעה של האצה בלתי נשלטת, והבוחן השיב: "בתאונה הזאת הייתה טענה לליקויים מכניים... אני בוחן תאונות דרכים, ואני בדקתי את הרכב במקום התאונה, ואני מפנה ללוח התצלומים, לתמונה 17, שם צולם תא הדוושות, תא הבלם ותא ההאצה, דוושת ההאצה עולה ויורדת, הוא מורמת כמו דוושת הבלם, היא לא נפולה. לא נמצא בתא הדוושות חפץ כלשהו שהיה יכול לגרום להיתפסות הדוושה, הרכב נבדק על ידי במקום התאונה, הדוושה הייתה עולה ויורדת וגם נבדקה במוסך ומנהל המוסך לא נתקל בשום תקלה כזו בעבר ומצא שהדוושה תקינה" (פרוטוקול עמ' 11, שורות 2-7).

מחומר הראיות עלה כי בעלת הרכב, חברתו של הנאשם, נכחה בעת ביצוע הבדיקות שנערכו על ידי אנשי המוסך, ובסיומן הרכב הוחזר לשליטתה.

בסיכומיו טען הנאשם כי לא נסתרה גרסתו לפיה הרכב זינק במהירות אדירה, האיץ בצורה בלתי נשלטת למרחק של 12 מטר וכתוצאה מכך נגרם איבוד השליטה על הרכב. הוא ציין כי נפלו פגמים קריטים באופן ביצוע הבדיקות שננקטו בעניינו, חוסר תיעוד של הציוד ששימש לבדיקות, העדר תיעוד של התוצאות הכמותיות, והעדר נתונים הנדסיים ולו הבסיסיים ביותר. בין הפגמים שציין הנאשם היתה העובדה שהבדיקה שבוצעה בחניון המוסך היתה בדיקה פיראטית שערכה רבע שעה, ולא נערכה התייעצות של אנשי המוסך עם מהנדסי היבואן או היצרן. בנוסף, למרות הקריטיות של הבדיקות החשמליות ומערכת ניהול המנוע איש הדיאגנוסטיקה, חזי, לא זומן להעיד ולא הוצג כל מסמך בדבר סוגו ופרטיו של המכשיר שבאמצעותו בוצעה הבדיקה. כן, לא הומצא כל ממצא אודות תוצאות בדיקת הדיאגנוסטיקה.

הנאשם בא בתלונה על כך שהרכב הוחזר לבעלת הרכב, חברתו, ולא נשמר בחזקת המשטרה כראיה. טענה נוספת שהעלה היא כי בעת שהרכב היה בחזקת המשטרה, בוצעה בדיקה על ידי שמאי מטעם חברת הביטוח, ולא מן הנמנע כי השמאי גרם לשינוי מצב הדוושה.

טענות אלה יש לדחות כבר עתה.

פרטי השמאי היו בידיעת הנאשם, ולטענתו הדוח שערך נמצא ברשותו. לפיכך ניתן היה לזמן את השמאי כעד הגנה, ככל שהנאשם ביקש להוכיח כי השמאי לא הסתפק בשומת נזקי התאונה אלא ביצע גם בדיקות מכניות כלשהן לדושות.

הנאשם לא פנה למשטרה בבקשה כי הרכב ישאר בחזקתה למשך תקופה מסוימת, נוכח כוונתו לערוך בדיקות מטעמו. לאחר שחלף שבוע מקרות התאונה, ומשסיימה המשטרה את בדיקותיה היא, בעלת הרכב הייתה רשאית לקבל את החזקה ברכב. איני מקבלת את טענת הנאשם כי החזרת הרכב לבעלים כאמור, הייתה בגדר "מחטף". באם הנאשם היה מברר את העובדות לאשורן, היה למד כי לאחר הבדיקה שבוצעה ביוזמת המשטרה, הרכב הוחזר לחברתו. חברתו השאירה את הרכב סמוך למוסך, ולא הובאה כל ראייה בנוגע למועד שבו חברת הביטוח נטלה את הרכב לרשותה. ככל שהנאשם חפץ כי המוסך יערוך בדיקה מקיפה ודקדקנית לרכב על חשבון, היה באפשרותו לפנות למשטרה או לחברתו.

דין והכרעה:

1. הנאשם לא הכחיש את עובדות כתב האישום בכל הנוגע לתיאור התאונה, היינו כי הרכב בו נהג פרץ את גבול החניון, פגע בעמוד חסימה שהוצב במקום, המשיך בנסיעה אל מחוץ לחניון, חצה שבילים המיועדים להולכי רגל ורוכבי אופניים, ונעצר בהגיעו לקיר בטון שהוצב על גדות נחל הירקון.

בפסיקה נקבע כי תאונה מסוג זה היא בגדר "תאונה מדברת", שכן לכאורה יש בנסיבותיה כדי להצביע על נהיגה בלתי זהירה.

ב- רע"פ 1713/93 משה בוקובזה נ. מדינת ישראל, פסק כבוד הנשיא (בדימוס) שמגר כי "החובה להוכיח את האשמה מעל לכל ספק סביר, רובצת לעולם על התביעה, אך כאשר מוכחת נהיגה החוצה את הכביש מימין לשמאל, כפי שארע כאן, נוצרת הוכחה לכאורה לנהיגה חסרת זהירות. בכך יוצאת התביעה חובת השלב הראשון של הבאת הראיות. מעתה עברה חובת ההוכחה לנאשם...הנאשם מצדו יכול להמציא עדות מטעמו הסותרת את הראייה לכאורה של נהיגה בלתי זהירה, בניגוד לכל כיוון ואופן מותרים".

בע"פ 70237/07 (מחוזי- ת"א) אדרי אביב נ. מדינת ישראל, נפסק כי העברת הנטל לכתפי הנאשם "תורגמה" למספר הגדרות: "כלל הדרך", או מצב של "הדבר מדבר בעד עצמו" וכן "תאונה מדברת". כל ההגדרות הללו הן ביטוי לחזקה עובדתית כי רכב הנהוג כראוי אינו סוטה ממסלולו תוך איבוד שליטה. משכך, על הנאשם הנטל לסתור את החזקה העובדתית כי מדובר בנהיגה בלתי זהירה ולהוכיח, ולו ברמה של יצירת ספק סביר, כי הסטייה לא נבעה מנהיגתו הרשלנית".

באופן דומה יש לומר כי אין זה מדרכו של רכב לפרוץ חניון, לחצות לרוחב שבילים המיועדים להולכי רגל ורוכבי

אופנים, ולהיעצר לבסוף על ידי קיר בטון על גדות נחל. בנהיגה בניגוד לאופן ולכיוון המותרים, יש משום ראיה לכאורה לנהיגה בלתי זהירה. בנסיבות אלה עובר הנטל הטקטי לסתירה החזקה העובדתית אל כתפי הנאשם, ולו כדי הטלת ספק בדבר אחריותו לאירוע התאונה.

לאחרונה, פסק בית המשפט העליון ב- ע"פ 4498/14 שחר גרידיש נ' מדינת ישראל, כי "כלל הדרך" **חל גם בתאונת חזית אחור, שכן נהג זהיר אינו פוגע מאחור ברכב הנוסע לפניו...כאשר לתנאים הסביבתיים בזירת התאונה לא היתה כל השפעה על התרחשות התאונה, עובר הנטל הטקטי להבאת ראיות או למתן הסבר סביר לגבי אופן התרחשות התאונה אל כתפי הנהג הפוגע, ולו כדי הטלת ספק סביר בדבר אשמתו..".**

2. הנאשם ציין כי לפי הגדרת הרשות הלאומית לבטיחות בדרכים האצה בלתי נשלטת היא תופעה שמתרחשת עקב בעיה מכנית לדוגמה: היתפסות הדוושה, או עקב בעיה אלקטרונית (בעיה במחשב ניהול המנוע, מערכת בקרת שיוט וכדומה), ומציינת כי זהו מצב חירום בו נהג עלול לאבד שליטה על הרכב.

בסיכומיו אישר הנאשם כי לאחר האירוע טען שדושת הגז נתפסה, ומכאן עולה שטענתו נוגעת לכשל מיכני.

הבוחן הגיע לזירה, ולפי בדיקותיו דושת הבלם הייתה תקינה, דושת התאוצה עלתה וירדה, וההגה תקין. כן, לא נמצא חפץ כלשהו שהיה יכול לגרום להיתפסות דושת התאוצה, והדוושה עצמה הייתה מורמת ולא נפולה. בהמשך הרכב נבדק על ידי העד נחמני, שהוא בעל מקצוע מיומן, אשר ציין כי באופן אישי בדק את מהלך דושת התאוצה ומצא כי הוא תקין. כן ציין כי בדק גם את המצערת המכנית של דושת התאוצה ואת הכבל של הדוושה, ומצא כי הם מחוברים ותקינים.

הבוחן תעד וצילם את ממצאיו וכן את ממצאי הבדיקות שנערכו על ידי העד.

אין לקבל טענת הנאשם כי הבוחן לא היה מוסמך לערוך בזירה בדיקות ראשוניות. מחובתו היה לבצע בדיקות כאמור, ולתעד את ממצאיו, כפי שעשה בפועל. הנאשם הפנה לאמרתו של הבוחן כי אינו מוסמך לבצע את הבדיקה (פרוטוקול עמ' 10, שורה 3), אולם מהקשר הדברים עולה כי הבוחן התייחס בדבריו אלה לבדיקה שנערכה על ידי אנשי מוסך יונדאי.

נחמני מסר בעדותו כי בוצעו בדיקות ראשוניות ובסיסיות, ועל פי ממצאיהן הדוושה, המצערת והכבל תקינים, ולא אותרה בהם תקלה כלשהי. בהעדר אינדקציה לכשל מיכני, לא נמצא מקום לעריכת בדיקות נוספות.

לא הומצאה חוות דעת מומחה מטעם הנאשם, לפיה היה מקום לעריכת בדיקות מקיפות וקפדניות אף מקום בו בדיקות הבסיסיות היו תקינות, ולא אותרה בהן תקלה מיכנית כלשהי. לחילופין, הנאשם יכול היה לפנות בכוחות עצמו למהנדסי היבואן בארץ, על מנת לקבל את עמדתם בנוגע לבדיקות הנדרשות בנסיבות המקרה.

ככל ששהנאשם סבר כי יש מקום לעריכת בדיקות קפדניות של הרכב ומכלוליו, היה עליו לפנות לחברתו, על מנת

שתעכב את נטילת הרכב על ידי חברת הביטוח, לצורך ביצוע בדיקות במוסך מטעמו הוא.

מכשיר הדיאגנוסטיקה מבצע סריקה לאיתור תקלות חשמליות בניהול המנוע. הנאשם טען שלא נמסר מהו המכשיר בו נערכה הבדיקה במקרה דנן, אולם המכשיר צולם על ידי הבוחן, וניתן היה לברר בעת חקירתו של העד נחמני את תכונותיו וסוגו. ככל שהמכשיר מפיק פלט של תוצאות הבדיקה (אף ענין זה לא הוכח) היה מקום לצרף את הפלט, ולחילופין היה מקום שחזי, איש הדיאגנוסטיקה של המוסך, יערוך דוח מטעמו. עם זאת, משלא נערך דוח כאמור, לא הייתה מניעה לזימונו של חזי כעד הגנה, ככל שהנאשם ביקש להוכיח כי לא נפלה רשלנות במעשיו, וכי הרכב האיץ האצה בלתי נשלטת.

3. הנאשם טען כי לא היה בראיות התביעה כדי לסתור את גרסתו אודות האצה בלתי נשלטת. ואולם עדותו העלתה ספקות משמעותיים. זאת ועוד, מעדותו של הנאשם ניתן להסיק כי לא היה די מרוכז, ונהג ללא תשומת לב מספקת, זאת על רקע העובדה בשעת התאונה הנאשם מיהר לרופא, (כפי שמסרה חברתו) וביקש לחנות בחניון קטן שהיה עמוס. חברתו הייתה מחוץ לרכב על מנת לתפוס מקום חנייה.

בעוד שמהודעתו של הנאשם עלה כי הרכב היה בנסיעה בעת שהחלה ההאצה, הרי מעדותו התברר כי למעשה הרכב היה עמידה. העובדה שהרכב היה בעמידה עלתה לראשונה מעדות חברתו.

הנאשם אישר כי הרכב היה בעמידה, אך לא ידע לומר אם אותה עת ידית ההילוכים הייתה בהילוך נהיגה או הילוך חנייה. לטענתו עובר לאירוע התאונה לא לחץ על דוושה כלשהי.

וכך מסר הנאשם:

"אני לא לחצתי על הברקס, כי האוטו עמד. זה אוטו אוטומטי, לא היה צריך לעשות שום פעולה, הרגל הייתה בין הברקס לגז, כמו כל אדם נורמלי וזה מה שקרה...לא היה צורך ללחוץ על הברקס, כי האוטו עמד".

כשנשאל הנאשם אם שילב את ידית ההילוכים למצב חנייה, השיב כי אינו זוכר, והוסיף: **"יש דברים שנקרא אינסטינקט, ופעולות אינסטינקטיביות אי אפשר לחזור עליהם."**

(פרוטוקול עמ' 25, שורות 29-32, עמ' 26 שורות 1-7).

מגרסתו זו עלו תהיות רבות.

הנאשם ציין כי פעל באופן אוטומטי, ופעולה אוטומטית של נהג העוצר את רכבו בעוד ידית ההילוכים משולבת להילוך נהיגה, היא ללחוץ על דוושת הבלם, שאם לא כן הרכב ימשיך לנוע קדימה. מכאן עולה השאלה כיצד זה שהרכב עמד בלא שהנאשם לחץ על דוושת הבלם, והאם הנאשם לחץ בטעות על דוושת התאוצה במקום על דוושת הבלם.

ככל שהנאשם שילב להילוך חנייה על מנת שהרכב יעמוד, עולה השאלה אם במצב זה קיימת בכלל אפשרות שהרכב יאיץ מעצמו.

בהינתן שהרכב היה בעמידה והנאשם טען כי לא לחץ על דוושה כלשהי, עולות שאלות כבדות משקל, כגון, האם האצה בלתי נשלטת עלולה להיגרם אף אם לא קדמה לה האצה כלשהי? האם התופעה עלולה להתרחש מעצמה, כאשר הרכב עומד והנהג לא לחץ על דוושה כלשהי? האם התופעה אפשרית כאשר בתיבת ההלוכים משולב הילוך חנייה? האם ידועים מקרים בהם נגרמה האצה בלתי נשלטת שלא אגב נהיגה?

הנאשם לא המציא חוות דעת מומחה שיהיה בה כדי ליתן מענה לשאלות אלה, על מנת להוכיח כי איבוד השליטה אינו נעוץ ברשלנותו.

4. הנאשם אישר שקרא מאמרים ודיווחים במרשתת אודות האצה בלתי נשלטת, אולם לא מצא כל אסמכתא על קיום תופעה זו ברכבים מתוצרת יונדאי.

אף העד נחמני מסר כי לא נתקל בתופעה של האצה בלתי נשלטת ברכבים מתוצרת יונדאי.

לא ניתן לקבל את טענתו של הנאשם כי האצה בלתי נשלטת למרחק של 12 מטרים בלבד אינה בגדר נהיגה בקלות ראש. רכב הנוסע ללא שליטה של הנוהג בו, מהווה סכנה משמעותית לעוברי דרך. בנסיבות אלה לא ניתן לומר כי מרחק של 12 מטר הוא מרחק קצר. על אחת כמה וכמה במקרה דנן, כאשר הרכב בנסיעה מהירה חצה לרוחב שבילים המיועדים להולכי רגל ורוכבי אופניים. רק בנס לא הביא מעשה מסוכן זה לתוצאות הרות אסון.

כללו של דבר, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ז סיוון תשע"ו, 22 יוני 2016, במעמד הנאשם ועו"ד פרידל מטעם התביעה